

Wat is het verhaal achter de folklore van de gouden kiekepoot? De mensen van de Orde Van De Kiekepoot wisten me te vertellen dat het gebruik nog niet eens zo oud is. Toen enkele decennia geleden in Londerzeel nog een echte carnaval-cultuur bestond, heeft men de 'worp' ingevoerd als ludiek vertoon. De bijnaam 'kiekeplukkers' inspireerde hen hiertoe. Toch durf ik me voor te stellen dat er meer zit achter dit vreemde gebruik. Als dorpskunstenaar leek het me opportuun om eens dieper op zoek te gaan naar het ontstaan van dit alles. Na wat zoekwerk tussen de spreekwoordelijke boeken van feiten en fantasie, kwam ik op dit verhaal. Zoals dat hoort in een verscheiden samenleving dat ons dorp altijd is geweest, mag u er van geloven wat u wil... Geniet van de kermis, de kunsten, de dieren en de bieren. Alaaf! Groet, uw dorpskunstenaar t.

'Lang geleden, toen er nog geen auto's reden, lag er een lange, rechte voetweg tussen de twee grote steden van het land. Twee lieden -één uit de Noordstad, één uit de Zuidstad- troffen er mekaar halverwege op hun zoektocht naar voedsel. Het einde van de zomer was daar en de stedelingen dienden zich te voorzien van vers, vetrijk vlees om de barre wintertijden door te komen.

Men wist dat de vetste kippen daar op het platteland te vinden waren. Het duurde niet lang of beide mannen zagen enkele gulzig pikkende kippen door het veld scharrelen. Vastbesloten om met de grootste prooi thuis te komen, hadden de twee meteen hetzelfde dier in het vizier. Ze stormden er heen en grepen het bij de staartveren. Daar stonden ze, twistend om dezelfde kip, die inmiddels het leven had gelaten in het trek-en-duwwerk van de twee stadsmussen. De Zuiderling gaf een ultieme ruk en trok aldus aan het langste eind. Hij haastte zich naar huis en verlekkerde zich al aan de nakende geur van het druipende spit.

De Noorderling bleef beduusd achter, met in de hand enkel een kippenpoot die bij de trekpartij was blijven hangen. Beteuterd en vertoornd wierp hij met een lange haal de poot van zich weg. Hij lanterde noordwaarts, huiswaarts, en verzon onderweg een verhaal over een reus die hij het hand afhakte en weggooide. Zo hoopte hij van zijn vermetel fiasco nog een heroïsche queeste te maken.

Een boer, die het hele gebeuren had gadegeslaan, zag de achtergebleven kippenpoot in de beek. De zon gaf het een schittering waardoor de poot wel van goud leek te zijn. Toen kwam in hem op dat deze stedelingen wellicht elk jaar op zoek zouden komen. Hij kweekte thans een hele ren met mooie dikke smakelijke kippen. Net voor het najaar begon, stalde hij ze netjes naast mekaar in het midden van het dorp.

En ieder jaar, op het einde van de zomer, kwamen de stedelingen terug om de beste kippen te kopen. En 's avonds gooide de boer de kippenpoten in de beek, waar ze het dorp hulden in een gouden schittering van de avondzon...'